

crònica del canvi

18 D'OCTUBRE DEL 2003 // Núm. 3

PROPOSTES DEL PSC EN AJUTS FAMILIARS I POLÍTICA SOCIAL

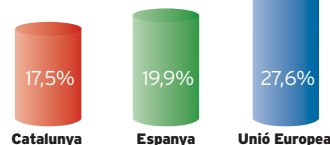
600 euros anuals per fill fins els 18 anys

El nou ajut suposa que cada nou nat rebrà un total de 10.800 euros que es poden capitalitzar en 3 anys

Es vol augmentar la despesa social a Catalunya, que ara és una de les més baixes d'Europa

Pàg. 6-7

Despesa social en relació al PIB

Entrevista

Manuela de Madre

"Mas sap que perd les eleccions"

Pàg. 10

El 16-N vist pels sindicats

Josep Maria Álvarez
UGT

"Un canvi a Catalunya pot fer abaixar els fums al PP"

Pàg. 4

Joan Coscubiela
ccoo

"Sobretot cal un canvi de polítiques"

Pàg. 2

La cultura amb Maragall

800 representants del món de la cultura participen en un acte de suport al Canvi

Pàg. 9

Els Verds-Opció Verda s'afegeixen al Canvi

Pàg. 8

El partit dels verds no presenta candidatures pròpies a les eleccions del 16 de novembre i dóna suport a les del PSC-Ciutadans pel Canvi

Falten

4

setmanes
pel
canvi

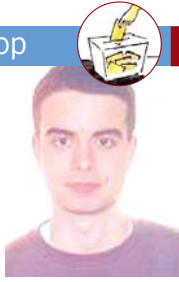
LÍNIA DIRECTA

per primer cop

DAVID MALDONADO:
'No a la guerra'

Quan el 16 de novembre, el David Maldonado voti per primera vegada en unes eleccions autonòmiques, segur que li vindrà al cap la imatge de 9 mesos i un dia enrere: la gran manifestació contra la guerra. "Aquell dia em va fer molta ràbia no poder votar en aquell mateix moment, a mi i a molts joves com jo, que aleshores encara no tenien l'edat per parlar amb els polítics a través de les urnes", diu.

Quan el David vagi a votar d'aquí a quatre setmanes a Quart, a Girona, recordarà segur aquella manifestació i al

professor d'història que el va marcar, ja fa temps: "em va dir que calia votar, que a les autonòmiques, a més, cal votar gairebé amb militància, perquè no es pensin que se'ns en fot l'autonomia, cal que anem a defensar-la votant perquè tothom sàpiga que és important"

viva Honduras!

per: **Iu Forn**

Fenòmens paranormals

Dec tenir el televisor espatllat. És que sinó, no m'ho explico. L'altre dia el vaig tenir engegat força estona i ni em van aparèixer per la pantalla concursants ni exconcursants de Gran Hermano. Ni cap familiar de Pajares o Estesos trepitjant la memòria d'aquests símbols del cinema espanyol dels anys 80. Ni cap membre de la il·lustre família Matamoros cridant molt. Sí, sí, encara que no s'ho creguin va ser així. Davant d'un fenomen paranormal com aquest el que vaig fer va ser interessar-me pel que apareixia en aquell moment a la pantalla. És clar, llavors ho vaig entendre tot. Resulta que tenia sintonitzada la transmissió de la tradicional desfilada del 12 d'octubre.

El cas és que aquest desconcertant fenomen em va permetre veure dues imatges impagables. L'una va ser Esperanza Aguirre. De fet a l'Esperanza la vaig veure molt. Moltíssim. Resulta que a Madrid estrenen la segona part de "Elecciones a la Comunidad" i la ciutat està plena de cartells anunciant la pel·lícula. Doncs bé, oh casualitat, cada cop que la camera oferia un plano general de la Castellana -lloc

on feien la desfilada-, els únics cartells que es veien eren de l'Esperanza. Serà que només es presenta ella a les eleccions? Serà.

L'altra imatge va ser confirmar el que tots ens temiem. Efectivament, Rodríguez Zapatero no està bé del cap. Segons el portaveu del govern, Eduardo Zaplana, Zapatero va insultar, va humiliar i va ultratjar una bandera espanyola. Ah, i mentre, cridava fora de si: visca el Pla Ibarretxe, visca Maragall i visca Odón Elorza.

Però el pitjor és que Zapatero és tan covard que no vol reconèixer aquesta veritat i s'ha inventat que el que va passar és que per mostrar el seu rebuig a la invasió de l'Iraq va decidir no aixecar-se quan va passar la bandera dels Estats Units. Va, home va. Però aquest individu creu que som idiotes o què? Tenim la versió de Zaplana, una persona íntegra a la que fa anys vam escoltar en una cinta gravada durant el cas Naseiro dient que ell estava en política per enriquir-se, i la versió d'un enemic de la unitat de la Pàtria com el tal Zapatero. Encara tenen dubtes sobre a qui ens hem de creure?

finestra oberta

Joan Coscubiela
secretari general
de Comissions Obreres

"Sobretot cal un canvi de polítiques"

El líder sindical fa la seva llista de peticions al nou Govern que sorgeixi de les eleccions del 16 de novembre

—Què n'esperem del nou govern?
—Que des del govern s'impulsi de manera concertada amb agents socials i econòmics un nou model de creixement, que abandoni l'aposta per la desregulació i la precarietat i aposti per la innovació i la qualitat. Un model que faci dels drets socials, drets de ciutadania al servei de més justícia social i una economia més eficient.

—Creu que fa falta un canvi?
—Sí, per higiene democràtica, però sobretot un canvi de polítiques. No és bo pel sistema democràtic que la ciutadania tingui la impressió que els projectes polítics són indistints i intercanviables. Els partits han de tractar les persones com a ciutadans, no com a clients.

—L'aspecte més positiu d'aquest govern els últims anys?
—L'estabilitat política, que és un valor necessari tot i que no suficient.

—El pitjor, o més negatiu?

—Haver convertit en hegemònic un model de societat en què el projecte nacional de Catalunya apareix d'esquena al conflicte social que tota societat moderna té. Però en aquest balanç negatiu el govern no ha estat sol i ha tingut massa companyies.

—Quines són les tres o quatre aspiracions socials ineludibles pels pròxims 4 anys?

—Hem presentat 21 propostes prioritàries articulades al voltant de quatre eixos bàsics: reforçament de les pràctiques i els valors democràtics, un projecte nacional construït a partir dels drets de la ciutadania com a garantia de cohesió social i desenvolupament econòmic, un model socioeconòmic, on l'ocupació amb drets, sense discriminacions, sense precarietat, saludable i qualificada i els drets de ciutadania siguin condició i resultat i finalment, el reconeixement polític del paper socioeconòmic de les organitzacions socials.

val més callar

Jordi Pujol:

"Si CiU obté un resultat positiu, magraria quedar el més al marge possible"

Antoni Duran Lleida:

"CiU no tornarà a estar amb un govern amb el PP ni pactarà amb aquesta formació"

Josep Piqué:

"En Catalunya se han producido muchos frenazos al desarrollo, como la tercera pista del aeropuerto para salvar cuatro patos"

Artur Mas:

"Seria una equivocació en aquests moments i després del conflicte abandonar Iraq"

EL TIRADOR

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Producció: Magentamedia s.l.

Consell Editorial:

Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmau
Anna Duocastella
Rafael Nadal
Xavier Rubert de Ventós
www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75 08029 Barcelona
Dipòsit Legal: GI-1268-2003

Mas no va fer res per evitar les irregularitats d'Eurobank

Mesos després de l'escàndol per l'ús irregular dels diners dels mutualistes d'Eurobank, encara hi ha preguntes sense resposta

JAUME ROIG

Per què el Govern de la Generalitat no va atendre les recomanacions de l'auditoria independent que proposava mesures de control sobre les mútues d'Eurobank, ja en l'any 2001? Per què ni tan sols va comunicar al Banc d'Espanya que tenia constància d'irregularitats en l'ús dels diners dels mutualistes per part d'Eurobank? Per què el Departament d'Economia va deixar que continuessin fent-se operacions que estan prohibides per la pròpia legislació catalana d'assegurances? Han passat mesos des que va esclatar aquest escàndol financer però moltes preguntes continuen sense resposta.

El dia 25 d'octubre del 2001, el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat va rebre un informe especial de l'auditoria "Ernst and Young" que alertava sobre la situació irregular de l'entitat financera Eurobank. L'auditoria detallava com Eurobank s'estava alimentant financiant amb diners de les seves pròpies mútues (Norton Life, Personal Life i Caja Hipotecaria Mutua) i que el seu president, Eduard Pascual, havia guanyat molts diners fent d'intermediari en operacions immobiliàries realitzades per un entramat de societats lligades a aquestes mútues. Supervisar l'actuació de les mútues d'asseguradores és una competència que correspon a l'administració catalana.

Tot i la gravetat

de les revelacions de l'informe rebut pel Govern català, i malgrat que l'auditoria afirmava que les operacions destapades eren "base suficient perquè siguin posades en coexistència amb el Banc d'Espanya, per si aquest organisme considera convenient realitzar la seva pròpia investigació", el govern de la Generalitat, amb Artur Mas com a conseller en cap, no va comunicar al banc supervisor el que estava passant. Tampoc no ho va fer al Ministeri d'Economia. Ja l'any 2003, el 25 de febrer i el 14 de març, el Banc d'Espanya informa la Generalitat que ha iniciat actuacions respecte Eurobank i adverteix sobre les anomalies en les operacions de les mútues. No és fins al 27 d'agost d'enguany -quasi dos anys després de la primera alerta per part d'"Ernst and Young"- que el Govern de la Generalitat procedeix a la intervenció de les tres mútues lligades a Eurobank.

L'actual conseller d'Economia i Finances, Francesc Homs, va compareixer al Parlament el dia 30 de setembre però les seves respostes no van semblar suficients, ni als grups parlamentaris de l'oposició ni tampoc a l'Associació d'Usuaris dels Serveis Bancaris, Ausbanc. Homs va defensar en tot moment l'actuació del Govern i va intentar assegurar que si la Generalitat no havia actuat abans era perquè no hi havia dades sobre l'augment del risc financer de les mútues. Per al conseller, el moment de prendre consciència del risc va ser el dia 8 de juliol d'enguany, quan la Generalitat descobrí que les tres asseguradores ca-

Artur Mas havia estat responsable del Departament d'Economia i Finances

L'informe d'Ernst & Young ja va avisar l'any 2001 sobre les irregularitats

La Generalitat no va intervenir les mútues fins l'estiu passat.

Els afectats per l'ús irregular dels seus diners per part d'Eurobank han realitzat diverses protestes al carrer.

litanes d'Eurobank havien entrat en el capital de la companyia de Luxemburg Excell Life i és llavors quan es posa en marxa la intervenció. Però la pròpia conselleria d'Economia ha admès que feia temps que cominava les mútues catalanes Norton Life, Personal Life i Caja Hipotecaria Mutua, a reduir gradualment els seus dipòsits de participacions i, obviament, a no formalitzar-ne de nous.

Si és així, està clar que van desobeir-la. En realitat, el que ha succeït aquest estiu ha estat la constatació final que les pràctiques irregulars de les mútues d'Eurobank havien estat durant molt de temps "fora del control" per part del Govern de la Generalitat, ja des que Artur Mas era conseller d'Economia. De fet, el Banc d'Espanya havia inspeccionat l'entitat anys abans de l'informe que revelava l'escàndol de les mútues.

Macià Alavedra, president frustrat

Eduard Pascual, president d'Eurobank va tenir problemes amb el Banc d'Espanya ja a l'any 1999. Una de les revelacions que ha fet aquestes setmanes el diari El País, és que, després d'una inspecció, Pascual va buscar el suport de Macià Alavedra, que havia estat conseller d'Economia en el govern de CiU. En un dinar a Madrid entre Pascual i l'actual governador del Banc d'Espanya, Jaime Caruana, que llavors era cap d'Inspecció, l'ex conseller va ser-hi present com a "assessor d'Eurobank". Pascual volia aprofitar l'experiència d'Alavedra per millorar les

seves relacions amb el Banc d'Espanya i intentar salvar l'entitat. Fins i tot li arriba a oferir la presidència d'Eurobank, però Alavedra no va acceptar. Hi altres connexions d'aquest grup amb determinats entorns polítics. Entre els assessors que ha tingut el banc destaca Josep Pujol Ferrusola, fill de l'actual president de la Generalitat. Un altre ex conseller del Govern català va ocupar un lloc al consell d'administració d'Eurobank, entre el 1998 i el 1999. Es tracta de Joan Hortalà, que havia estat titular d'Indústria en un govern de coalició CiU-ERC.

Martí Carnicer
Quart a la candidatura de Tarragona i conseller d'economia i finances del govern a l'ombra

MARTÍ CARNICER

El fracàs de CiU en el model de control de les mútues

La crisi d'Eurobank i de les mútues que estaven associades a aquesta entitat ha posat de relleu quelcom que estava en la boca del sector mutual català des de fa ja temps. El fracàs del model de control i tutela de l'actual govern de CiU. Entre les competències del govern de la Generalitat hi ha de la supervisió de les mútues catalanes. Els diferents governs de l'actual majoria no s'han preocupat de com estava funcionant el sector ni de quins eren els seus problemes. De fet, va haver-hi un primer avis amb l'Aliança i ara els ha esclatat a la cara la crisi de les

tres mútues associades a Eurobank. Una de les primeres mesures del proper govern serà auditar aquestes actuacions de control per deduir-ne un nou model que vetllí pels interessos dels mutualistes com a primer objectiu.

La ineficàcia del govern ha estat aclaparadora, fins al punt de que hom s'ha de preguntar si no hi ha quelcom més. D'altra banda resulta inexplicable el suport d'exconsellers a Eurobank, la no actuació malgrat disposar d'informes evidents sobre quina era la situació real i la no comunicació al Banc d'Espanya de

les dades de l'auditoria. CiU va votar en contra al Congrés de Diputats de l'aplicació de mesures a favor dels afectats. Tot plegat configura un panorama en el que hom pot deduir un cert nivell de connivència dels dos consellers d'economia, Mas i Homs, que s'han vist afectats per aquesta situació.

El que ens preocupa de forma immediata és la millor solució de cara als afectats. La major part dels recursos afectats corresponen a ciutadans que van disposar la confiança en les mútues quan el govern ja coneixia la situació, l'auditoria és

de l'octubre del 2001, i no va fer res. El govern hauria d'obrir una línia d'informació per tal de que els diferents afectats coneguessin la realitat de la situació i poguessin defensar els seus recursos amb el màxim de dades.

Finalment hom s'ha de preguntar perquè el govern no ha impulsat la creació del refugi mutual, previst ja en el llei del 91, per tal que anés més enllà de la cobertura de la desaparició d'algunes petites mútues enfocant possibles solucions per actuacions fraudulentament com les que ens ocupen en aquest cas.

JOSEP MARÍA ÁLVAREZ, SECRETARI GENERAL D'UGT CATALUNYA

"La clau és una gran participació"

Un dirigent sindical ha de mirar-se sempre unes eleccions polítiques amb respecte per la lliure elecció dels ciutadans. Al cap i a la fi, un ciutadà, tingui la ideologia que tingui, és quasi sempre, un treballador.

DIDAC BOZA

—Són 23 anys de governs de CiU i, des de 1980 han passat moltes coses al món. Ni l'economia, ni la societat ni les relacions laborals són com eren. A la Catalunya del 2003, què se li ha d'excusar a un Govern del Canvi?

—Em sembla que estem davant un canvi de més profunditat i d'un gran abast. Hi ha un canvi que afecta a la competitivitat de les empreses i a la relació entre els treballadors i els empresaris. Avui a les empreses els cal més tecnificació i més recerca i desenvolupament i els treballadors necessiten més formació i més responsabilitat amb l'empresa. Aquests han de ser els eixos de la política del Govern de la Generalitat en el segle XXI.

—Ha pensat en la seva primera entrevista amb el nou conseller o consellera de treball?

—Ja tindrem temps per a això. Ara el més important és que es pugui fer un ampli debat sobre els problemes que té Catalunya i que hi hagi una gran participació, que és un element clau.

—Per què a Catalunya tenim el dubtós honor d'encapçalar els rànquings d'accidents laborals?

—Ni l'empresariat ni l'administració no han donat a aquesta qüestió la importància que té. L'administració, per problemes d'inefícia, i els empresaris pensen massa a curt termini, i a curt termini, és obvi que a alguns, fins i tot, els resulta beneficiós no posar en marxa mesures de seguretat. Necessitem un canvi cultural sobre la seguretat

Josep María Álvarez, un català nascut a Belmonte (Astúries) ara fa 47 anys, dirigeix la Unió General de Treballadors de Catalunya des de l'any 1990, opina sobre el 16-N

en el treball. Aquest tema ha d'entrar a les escoles i l'administració ha de ser absolutament exigent per fer entendre als empresaris que la seguretat dels treballadors és tan important com el compte de resultats de les empreses.

"Un govern d'esquerres a Catalunya ha d'ajudar a frenar aquesta prepotència i supèrbia del Partit Popular"

—Un govern del Canvi a Catalunya pot fer de contrapès a una política social regressiva del Partit Popular a Espanya?

—Ha de ser útil per a això. Un govern d'esquerres a Catalunya ha d'ajudar a frenar aquesta prepotència i supèrbia del Partit Popular. Aportaria estabilitat al país i contribuiria a abaixar-li els fums al Govern del PP.

—Hem tingut alguns exemples concrets a Espanya i a Europa de relacions difícils entre els sindicats i els governs que els eren ideològicament més pròxims.

—Quan la gent vota l'esquerra, vol dir que està convençuda que s'han de fer canvis en aquesta direcció i a nosaltres, els sindicats, ens toca ser molt exigents, basant-nos sempre en els programes que els partits presenten a les eleccions. Vull pensar que a Catalunya no creem cap risc en aquest sentit i que l'esquerra, des del Govern, serà fidel als seus principis, i les organitzacions socials continuarem actuant amb autonomia plena en favor del progrés de les persones.

—Podem aconseguir l'Europa social o ens estan "colant" l'Europa estrictament comercial?

—Crec que ara, amb el debat constitucional a la Unió Europea, podem ser una mica optimistes. El

projecte de constitució europea conté alguns elements importants que hem introduït des de la Confederació Europea de Sindicats. De tota manera, la construcció de l'Europa social serà un dels elements pels quals hauré de lluitar amb més força en els propers anys.

—Crec possible que la gent s'interessi més per qüestions com l'habitatge públic, la qualitat de la sanitat, l'educació i la defensa dels drets laborals o correm el risc de deixar-nos enredar per altres valors que són els que convenen més a la dreta?

—La veritat és que tinc dubtes sobre això. Estem vivint moments de grans dificultats. Només hem de veure el que ha passat en els darrers mesos a Madrid per veure fins a quin punt la dreta espanyola actual no té escrúpols per posar els interessos privats pel damunt dels interessos públics o barrejar els uns amb els altres. En tot cas, crec que a Catalunya, a Espanya i a Europa es tornarà a imposar l'interès públic, perquè bona part dels problemes que patim ara són conseqüència d'aquests anys de liberalisme a ultrança.

"Els problemes

que patim ara són

conseqüència d'aquests

anys de liberalisme

a ultrança"

—Què han d'esperar els treballadors i treballadores de Catalunya del 16 de novembre?

—El primer que han de fer és participar. Jo crec que Catalunya només pot avançar en la mesura que la gent participi de forma massiva en aquestes eleccions, que són molt importants pel conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

el canvi que vol...

Teresa Ginestà regidora a Mollerussa

"A Mollerussa necessitem el canvi per tenir un ensenyament de qualitat, per comptar amb serveis per a la gent gran perquè ni tan sols no hi ha residència d'avis, i perquè hi hagués diàleg i pluralitat, tan necessaris després del mateix govern 25 anys."

Josep Fàlix Bailestero Regidor a Tarragona

"A Tarragona volem i necessitem un canvi en favor del medi ambient, que pre-ocupa més del 80 per cent de la població, per millorar els serveis a la gent gran, que ens en falten molts, i per ajudar els joves, sobre-tot a accedir al seu propi habitatge."

Joan Ferran Primer secretari PSC-Barcelona

"Vull una capital de Catalunya estimada del govern del país. És a dir, dotada de serveis per a la seva gent, justa socialment i projectada al món com a referent civíic en la lluita per a la solidaritat, la pau i la igualtat. Maragall ho aconseguirà."

Ma Pilar Mundet alcaldessa de Tossa de Mar

"Apostem pel canvi perquè hi sortirà guanyant Tossa i guanyarà òbviament Catalunya. Aquí, a la comarca de La Selva també ens cal un nou govern que es preocupi pel territori i que col·labori amb els ajuntaments."

Revista de premsa

EL PAÍS | Cataluña

(13/10/2003)

California y Cataluña

Joan Subirats es catedràtic de Ciencia Política de la UAB.

... Lo del libro de Artur Mas ha sido espeluznante. La promoción del Premio Planeta ha quedado empequeñecida ante ese montaje, legal sí, pero ilegítimo a todas luces. Total para leer un nada original conjunto de discursos llenos de retórica y de frases políticas del tipo: "Todo va bien e irá mucho mejor". Y qué decir de anuncios institucionales del tipo: "Si no tienes trabajo, hay tantas becas para ir a promocionar Cataluña no sé dónde,

llama a tal número". El coste de la machacona cuña publicitaria supera en mucho el propio montante de las becas que aparentemente se promocionan. Los ejemplos pueden repetirse al infinito. Debe de ser muy importante lo que se juegan algunos para justificar el echar el resto de esa manera...

Diari de Girona

(Dilluns 13 d'Octubre)

"Una cançó de Bressol per a Mas"

Jesús Badenes

Quan comença a parlar Artur Mas, ja em ve al cap una cançó. Sento en Raimon que, amb versos de Pere Quart, em diu "Non, non, vine son". Ho sento, voldria que fos aquella tan enganxosa que han adaptat els nacionalistes de CiU, que supera el llarg naníro naniro del PP.../Si tu (Mas) dius que Girona és

pionera en alguna cosa i que tot va bé, a continuació has de dir que no va tan bé perquè hi ha encara molts alcaldes del PSC...

Diari AVUI

(Divendres 10 d'Octubre)

"CIU-ERC, encontres en la tercera fase"

Jaume Bosch

Sembla evident que ERC continua girant a la dreta, com ho demostren l'agressivitat creixent envers sectors independentistes com els agrupats a les Candidatures d'Unitat Popular i el fet d'haver contribuït amb els seus vots a canviar les majories de govern de dos municipis, Sant Feliu de Lloretat i Arbúcies, capdavanters en la creació de l'Assemblea de Regidors i Regidores dels Països Catalans descavalcant de les respectives alcaldies Àngel Merino i Jaume Soler...

Maragall i els empresaris

JOAN TÀPIA

Han passat gairebé 24 anys des de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya quan "Foment", recollint el sentir de molts empresaris catalans, va finançar els partits situats a la dreta del PSC. Els socialistes eren vistos llavors per la gran majoria de l'empresariat com una amenaça a la lliure empresa i al progrés econòmic.

Avui, lluny de la croada antisocialista de 1980, els empresaris assisteixen als sopars on Pasqual Maragall explica el seu programa

Avui, aquell temor a un govern socialista a la Generalitat s'ha difuminat completament. És probable que la majoria dels empresaris preferirien que els socialistes no formessin govern. Però no hi ha res que s'assembli a una croada antisocialista i els empresaris assisteixen als sopars on Pasqual Maragall explica el seu programa econòmic i el paper que espera que l'empresa privada tingui a Catalunya en els pròxims anys.

Per què s'ha produït aquest canvi tan radical en l'actitud de l'empresariat? Molts diran que la perspectiva de victòria socialista és avui molt elevada i que tots els sectors -no només els empresaris- estan lògicament interessats a tenir bones relacions amb qui s'espera que siguin els nous governants. En part, aquest argument reflexa la realitat, pe-

rò no serveix per explicar les raons per les quals el 1980 -quan les expectatives socialistes eren també molt elevades- les organitzacions empresarials es van llançar a la croada antisocialista.

Crec que les raons són altres. El 1980 molts empresaris tenien autèntic temor al fet que els socialistes governessin. A Espanya no hi havia experiència de governs socialistes i per a molts empresaris -poc acostumats a l'alternança democràtica i al que succeïa en l'Europa del llavors Mercat comú- l'ideal era que la UCD governés pels segles dels segles.

Des d'aleshores ha plogut molt. Els socialistes van guanyar les eleccions del 82 i els tres ministres d'economia de Felipe González: Boyer, Solchaga i Solbes, van tenir, més enllà dels seus inevitables errors, la virtut d'apostar clarament per una economia de mercat, no entusiasmada amb l'Estat del Benestar més enllà del que una política pressupostària de tall europeu permet prendre's seriosament el mercat únic i entrar, a pesar dels inconvenients, en l'SME, pas necessari per a la desaparició de la pesseta i l'adopció de l'euro. Després de la política econòmica de González hi haurà molts empresaris que preferirien governs més amics o més receptius, però queda clar que la socialdemocràcia espanyola sap conviure amb l'empresariat.

Crec, no obstant, que en el cas de Pasqual Maragall hi ha altres dos poderosos raons per les quals un contingent significatiu d'empresaris no només tenia una victòria del PSC, sinó que fins i tot la considerava convenient.

La primera és la gran transformació de Barcelona que es va produir amb l'excusa dels Jocs Olímpics. Aquella aposta, que per

un moment va poder semblar tan ambiciosa com esbojarrada, va canviar no només el teixit urbà de Barcelona sinó la imatge de la capital de Catalunya en el món. Un sol exemple ho demostra. Quan l'Ajuntament barceloní va llançar el seu pla d'hotels, l'al·larma en el

sector va ser majúscula. Recordo haver dinat amb un destacat hotelier barceloní el missatge del qual va ser rotund: el pla d'hotels posar convingui a Barcelona, però per als hotelers serà una catàstrofe perquè provocarà un excés d'oferta. Avui, quan veiem aparèixer hotels amb la mateixa força que abans sorgien bingos o oficines bancàries i quan el 10% del PIB barceloní prové del turisme, és innecessari insistir sobre on era la visió de futur. Però la realitat és que va ser l'aliança de l'administració municipal socialista i d'un sector de l'empresariat el que va arrossegar l'administració autonòmica i central a sostenir l'aposta olímpica de Barcelona.

Avui, quan estem a punt de celebrar el

dissete aniversari de la proclamació de Barcelona com a ciutat olímpica, hi ha molta gent que somia que Pasqual Maragall repeteixi, a nivell de Catalunya, el que llavors va fer amb la ciutat. ¿És estrany que entre aquesta gent hi hagi també empresaris? El model de Barcelona, que s'ha imposat en molts altres ajuntaments catalans, demostra que l'aliança de l'administració municipal amb les iniciatives empresarials i socials produeix un efecte dinamitzador de l'activitat econòmica i de les ciutats.

Però hi ha una realitat menys reconeguda que fa que molts empresaris mirin amb simpatia Maragall. Després de vuit anys de govern del PP, que va tenir durant molt temps el suport dels nacionalistes bascos i catalans, Espanya viu una situació de forta crispació entre el nacionalisme espanyol, que té el govern de Madrid i el nacionalisme basc que governa a Vitoria. A Catalunya la situació és més confusa perquè el nacionalisme espanyol i el català s'agredixen amb una gran virulència verbal al mateix temps que es donen suport mutu en els parlaments.

Maragall pot ser avui una força de racionalitat política en

les relacions entre el govern de Madrid i les nacionalitats

històriques. I això,

molts empresaris ho saben.

Però avui és clar que el nacionalisme espanyol i el nacionalisme basc estan disposats a un xoc de trens que no augura res de

Joan Tàpia és actualment director general de Barcelona Televisió. Va dirigir el diari 'La Vanguardia' entre els anys 1987 i 2000.

bo ni per Espanya ni per Catalunya. En aquesta tessitura, un govern catalanista que s'entesa a dialogar amb Madrid -on obtindria certa comprensió en el meitat del parlament- i que no fes ideologia en la seva relació amb Vitoria, seria molt útil per a les empreses del conjunt de l'Estat que necessiten establir. I l'establir no s'aconsegueix amb l'aixecament de banderes que es contraposen, sinó amb cintura política i amb la capacitat de diàleg que els redactors de la Constitució del 78 van demostrar de posseir.

Maragall pot ser avui una força de racionalitat política en la irracionalitat que presideix les relacions entre el govern de Madrid i els de les nacionalitats històriques. I això, molts empresaris ho saben.

El combat de l'Ebre

MONTSERRAT TURA

En el Delta de l'Ebre es lliura des de fa segles un important combat entre les forces del riu i els seus sediments, que fan possible l'existència del Delta, i la hidrodinàmica marina de la Mediterrània que tendeix a erosionar-lo i solinitzar-lo.

El PP i CiU van aprovar una llei coneguda com a PHN, que d'aplicar-se, el combat es decantaria irreversiblement vers la destrucció del Delta i de tot el que l'Ebre representa pel sud de Catalunya.

Ens hi hem manifestat radicalment en contra des del primer moment, ens hem mobilitzat per la defensa del riu i per exigir un nou concepte de gestió de l'aigua que apliqui totes les tecnologies disponibles per aconseguir aigua de qualitat del mar i per recuperar els aqüífers contaminats.

Conseqüents amb tot això, hem signat el "Compromís dels Partits Polítics per l'Ebre" que literalment diu:

1. Divulgació, defensa i implantació dels principis de la "Nova Cultura de l'Aigua"
2. Rebutjar i demanar la paralització

de les següents projectes de transvasament del riu Ebre, contemplats a la llei 10/2001 del PHN:

-Transvasament cap al Sud de 860 hm3. Art. 13

-Transvasament cap al Nord de 190 hm3. Art. 13

3. Demanar la retirada del Projecte de Connexió de les Xarxes CAT-ATLL (DOGC 5/8/02) perquè representa l'inici del Transvasament de l'Ebre i perquè Catalunya no precisa de més concessions d'aigua d'altres conques.

4. Presentació dels recursos i accions jurídiques adients, en el moment de la

publicació del projecte definitiu del Transvasament de l'Ebre, en qualsevol dels seus ramals.

5. Dissoldre l'actual C.P.I.D.E i redactar un "Pla estratègic de Conservació del Delta de l'Ebre" desvinculat del Transvasament.

6. Proposar la derogació de l'actual PHN i l'elaboració d'un altre Pla d'acord amb els punts anterior.

7. Compromís de no fer pacte de govern amb cap partit polític que doni suport al Transvasament de l'Ebre i al projecte de Connexió de Xarxes abans esmentat.

Montserrat Tura és Consellera de Medi Ambient del Govern alternatiu de Pasqual Maragall i candidata al Parlament

1000 raons pel **CANVI**

Rosa Mª Marin
monitora

"Les persones volem ésser escoltades, i en Pasqual Maragall ho fa. És una persona molt preparada. M'agrada quan diu que l'educació és una resposta a les noves necessitats sorgides, sobretot en el cas del joves, d'orientar-los pels reptes del segle XXI."

Vero Castells
estudiant

"L'ajut psicològic i de benestar social necessita progrés i arribar a un servei públic on tothom hi tingui accés. Als pobles petits necessitem un bon servei de transports, per no posar traves a l'ensenyament universitari que s'imparteix a les ciutats."

Carme Solé Vendrell
artista

"Dono suport a Pasqual Maragall perquè Catalunya necessita urgentment d'un canvi de debò i perquè Pasqual Maragall té capacitat per governar i perquè ha promès des de la convicció donar prioritats a l'educació i a la cultura."

Concha Encuentra
periodista

"Durant el govern de CiU els mitjans de comunicació públics de Catalunya no han reflectit la pluralitat, ni la riquesa de la gent del nostre país. Amb Maragall, els professionals de la comunicació podem fer la nostra feina amb llibertat."

Ernest Marco
economista

"Alguns temes poden millorar: gestió econòmica-administrativa de la Generalitat, relacions econòmico-polítiques amb el Govern espanyol, cessió de competències i de finançament als ajuntaments com a entitats més eficients dels ciutadans."

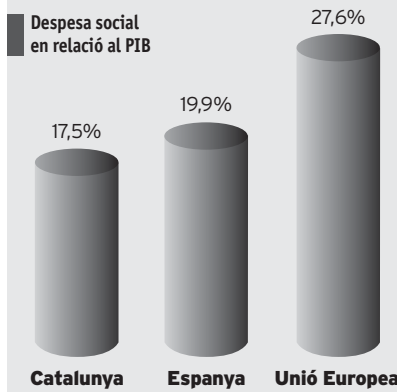

Emili Castells
comerciant

"La trajectòria personal clarament municipalista de Pasqual Maragall ens garanteix l'apropament real de les institucions catalanes als ciutadans, i ho farà respectant les sensibilitats que més coneixen el territori, que per proximitat, són els ajuntaments."

POLÍTICA SOCIAL

El PSC vol incrementar la despesa social a Catalunya, una de les més baixes d'Europa

LA POLÍTICA DE L'ACTUAL GOVERN NOMÉS BENEFICIA ELS MENORS DE 3 ANYS

L'ajut per fill s'ampliarà fins els 18 anys i serà de 600 €

SILVIA FRUITÓS

El principal revulsiu que proposa el programa electoral del PSC pel benestar familiar és una demanda a crisis de la societat catalana: un ajut familiar de 600 euros anuals per fill fins als 18 anys. Fins fa tres anys les famílies catalanes no tenien cap ajut pels fills i això malgrat ser un dels països del món amb l'índex de natalitat més baix. L'ajut que actualment ofereix la Generalitat és de 525 euros l'any i és només pels fills fins als 3 anys. Tret d'això, la Generalitat només assigna un altre ajut per a les famílies nombroses de 600 euros l'any fins als 6 anys. Ara, amb clau electoralista -segons denuncia el PSC-, Artur Mas s'ha compromès a triplicar aquests ajuts, però només fins als 3 anys, o fins als 6 per a famílies nombroses.

A més, "hi ha també la que ens dona l'Estat", però tot plegat "no és suficient" denuncia Fernando Ferrer, un jove comercial pare de dues filles, una de gairebé quatre anys i l'altra d'un any i mig. Com milers de parelles catalanes, tant Fernando com la seva dona treballen i en el cas de la filla petita han optat per una cangur a casa i no pagar així la guarderia. Viuen a Sant Joan Despí i per la filla gran han aconseguit plaça -per 330 euros al mes (55.000 pts.)- en una escola privada a Barcelona "perquè aquí només hi ha dos parvularis públics i com que va per sorteig, no hi hem entrat". El cost afe-

git del transport encareix molt més l'escola, que els costa "una fortuna", amb l'agreujant que ara ja no reben l'ajut per la filla gran, major de tres anys. Per tot això Fernando no només reclama l'augment i l'allargament dels ajuts, sinó "escoles i guarderies públiques a prop de casa", una demanda fonamental per "augmentar la qualitat de vida i tenir més temps", subratlla. De fet, el PSC proposa assignar per fill 50

El PSC ofereix la possibilitat de capitalitzar la totalitat de la subvenció en tres anys, a raó de 300 euros al mes

La proposta del Canvi també preveu ampliar el permís per maternitat a cinc mesos, concedint-ne l'últim al pare

euros al mes (600 l'any) durant 18 anys, o bé ofereix la possibilitat de capitalitzar tot l'ajut en els tres primers anys, "cobrant" així 300 euros al mes. Amb tot, en el cas de mares solteres o un únic progenitor, l'ajut augmenta el 25% i, si es tracta de famílies amb pocs ingressos o amb fills discapacitats, l'augment és del 50%.

És evident però que l'altra gran qüestió pendent és la pro-

mesa "no complerta" de GIU de fer 30.000 noves places d'escola bressol entre els anys 2002-2005. "Se n'han fet 6000 i quasi totes les han fet els Ajuntaments", denuncia la diputada per Girona Marina Geli, la principals responsable de les qüestions de Benestar Social al PSC. Per molts pares com Fernando, els ajuts van lligats a la normalitat de poder portar el fill a una escola bressol pública a quatre passes de casa, cosa que actualment és tot un luxe. La proposta socialista preveu crear 30.000 places d'educació infantil en cinc anys i això, "amb llars d'infants amb horaris adaptables a les necessitats laborals de pare i mare". Es tracta de pal·liar així el dèficit existent; actualment només el 35% dels alumnes de 0 a 3 anys van a centres públics, una xifra alarmant si es té en compte que la taxa d'escolarització no passa mai del 50% dels nens en aquestes edats.

Els pares també tenen dret a gaudir de la "paternitat". Als quatre mesos de baixa ara establerts, el PSC proposa afegir-hi quatre setmanes però per a què les agafi el pare. Aquest mes de paternitat seria també viable en els casos de mares solteres o de progenitors sols. La baixa s'allargaria aleshores a cinc mesos. En aquest àmbit hi ha oberta la polèmica sobre les dones que no coïten a la seguretat social, que no tenen dret a accedir a cap prestació de maternitat, una mesura de la qual les mestresses de casa s'han queixat en no poques ocasions. És per això que, entre d'altres qüestions, el PSC proposa revisar els criteris per accedir a aquestes prestacions.

Marina Geli
Consellera del Govern Alternatiu de Salut i Benestar Social. Ocupa el número 2 en la candidatura del PSC per Girona

MARINA GELI

El catalanisme social

Tenim a Catalunya una política social que doni resposta satisfactòria a les necessitats de les persones, les famílies i la societat? Considero que la resposta és que no, que ha faltat voluntat política i ambició al llarg dels vint-i-tres anys de GIU (i molt més encara en els darrers deu anys) per fer del nostre país un model social. Hi ha indicadors de dèficit i alerta que han de ser la base pel canvi: famílies amb pocs o sense fills -amb un dels índexs de na-

talitat més baixos del món-, progressiu envelliment de la població, retard de l'emancipació dels joves, increment de les persones i llars pobres -al voltant del 15% de les famílies catalanes viuen amb menys de 62.000 ptes/mes, 374 euros- i augment ràpid de la immigració econòmica que fa aflorar mancances socials a molts barris i pobles.

Catalunya és una regió rica dins l'Europa de les regions però gasta en política social molt menys. Això està posant en crisi el model de societat però també

el model de desenvolupament econòmic. Per Convergència i Unió la despesa social no ha sigut una prioritat. Ni a Catalunya com a prioritat política ni en els pactes amb el Partit Popular. La despesa en protecció social era del 17.5% del PIB el 1999, dos punts per sota de la de l'Estat espanyol i deu punts per sota de la mitjana de l'Europa del quinze. A més, des del 1992 ha baixat.

Volem donar prioritat clara a les polítiques socials per portar Catalunya a ser el mirall per a la redistribució de la igualtat d'oportunitats i per la convivència. La política familiar i els serveis per a les persones grans o amb discapacitat són les estrelles del nostre programa. El nostre objectiu és fer política amb

la gent, de proximitat, perquè els infants i adolescents tinguin escoles dignes i barris tranquils, perquè les persones grans puguin ser protagonistes de la seva pròpia vellesa, per les persones amb discapacitat i els malalts mentals, perquè la diferència no sigui motiu d'exclusió.

Volem respondre a les necessitats i aspiracions de la vida quotidiana de la gent. El PSC està a punt per liderar el projecte del catalanisme social a partir de l'experiència de proximitat del món municipal. Així construirem una Generalitat més amable, més amiga, més convenuejada de les polítiques socials.

El canvi és a tocar, depèn de tots i totes aconseguir-lo.

L'ASSISTÈNCIA DOMICILIÀRIA A LA GENT GRAN ÉS PRIORITÀRIA

Envel·lir a casa, un dret

Catalunya té el nivell més baix d'atenció domiciliària per a les persones de més de 65 anys de tot Espanya, un percentatge que se situa a anys llum de la Unió Europea, de països com França, Holanda o Dinamarca, on s'arriben a multiplicar per vint els percentatges catalans. Així ho ha posat en evidència recentment un sorprenent estudi del catedràtic de Polítiques Públiques de la Universitat Pompeu Fabra, Vicenç Navarro, que ha dissenyat l'alarma sobre l'esquerra que existeix en la despesa social respecte d'Espanya i de la Unió Europea. "Fer possible que totes les persones grans puguin envellir en el seu entorn familiar i personal més proper" és un dels objectius claus del PSC. Per la diputada Pilar Malla, una de les ponents del programa de Benestar Social socialista "és primordial posar a l'abast de tothom que ho necessiti els serveis d'assistència domiciliària". La fita marcada és augmentar la cobertura d'aquests serveis per a majors de 65 anys, passant de l'1,7% actual al 6% d'aquesta població al llarg de dos mandats. I a més, incrementar en cinc hores setmanals l'atenció. Al voltant d'un 19% de les persones majors de 65 anys (209.541) pateixen dependència i un 5,6% d'aquest grup presenta una necessitat d'assistència considerable. A banda d'ai-

xò, segons recorda Malla, també és vital universalitzar el servei de telealarma per a persones grans que viuen soles, especialment quan cada vegada hi ha més avis en aquesta situació a causa de l'augment de l'esperança de vida.

10.000 NOVES PLACES DE RESIDÈNCIA PÚBLICA

Dins l'amplia revisió del sistema català de serveis socials que reclama el PSC, la creació de 10.000 noves places de residència d'oferta pública és un pilar fonamental. Actualment és el sector privat el majoritari: més de la meitat de les places de centres de dia i de les residències són privades, és a dir, de 50.000 places, només 20.000 són de finançament públic. El problema s'agreuja en la distribució comarcal perquè hi ha territoris com Barcelona ciutat, l'àrea metropolitana i el Camp de Tarragona o les Terres de l'Ebre on les places no arriben ni a cobrir l'1% de la població. No és estrany de trobar avis ingressats en residències a quilòmetres i quilòmetres dels familiars més propers.

La proposta del PSC és triple: si bé les places de residències són prioritàries, paral·lelament, els centres de dia i els habitatges tutelats d'oferta pública són serveis igualment necessaris. Així, el projecte socialista preveu ampliar en 1000 places els habitatges per a persones que requereixen certa vigilància i tutela de prop, i en els propers quatre anys, crear 2000 noves places de centre de dia -doblar l'actual-, indispensable, assegurar el servei de transport fins al centre. Els centres de dia els utilitzen malalts crònics que requereixen teràpies d'estimulació i de suport en les tasques diàries i, de fet, retarden el seu ingrés a la residència.

Per la seva experiència a Càritas i amb sectors d'exclusió social, Pilar Malla insisteix que "la clau és la prevenció, i això vol dir començar perquè l'escola sigui possible per a tothom, és a dir, assignar 3000 euros l'any pel menjador escolar i llibres gratuïts, això és l'abc, i ens ho han tombat al Parlament". Ella i un equip de responsables de tots els àmbits dels serveis socials han estudiat durant mesos les mancances del sistema actual i han dissenyat una profunda revisió. Per Malla, els serveis socials comunitaris i els educadors de base han d'estar a prop de la gent, a les cases i al carrer, "s'ha d'ajudar a les persones a sortir de la pobresa i la marginació fent un ensenyament més personalitzat, adequat-lo a la capacitat de cadascú i no al revés". El programa del PSC apunta la reinserció de mendicants, drogoaddictes i persones excloses ajudant a les entitats que hi treballen "en tot el procés d'inserció fins al final, fet que ara no passa, i arribar a crear molts més habitatges compartits i tutelats si cal", detalla Malla.

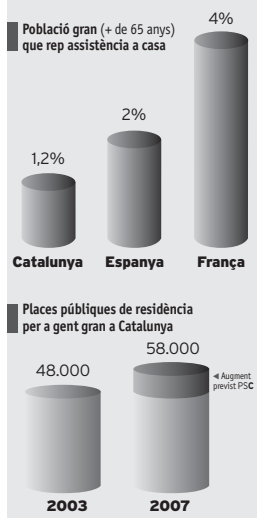
Les pensions de viduïtat seran revisades

Un dels rostres més representatius de la pobresa a Catalunya és el d'una dona sola i gran. Un terç de les llars considerades pobres responen a aquest perfil a causa, en gran part, de la major longevitat de les dones: entre les dones hi ha un 11% de vidues respecte el 2,6% dels vidus entre els homes. En el cas de les pensions de viduïtat, la mitjana és de 360 euros al mes, una xifra més que insuficient que en els dos darrers anys ha mobilitzat els col·lectius de vidues.

L'Ingríd Nosol, vidua d'un enginyer des de fa 26 anys i mare de dos fills n'és un exemple, "amb les 50.000 pessetes al mes em seria impossible viure, amb això no tens resolta la vellesa ni per casualitat", argumenta. Gràcies al suport de la família d'Alemanya i a les feines que mai ha deixat, ha pogut primer "tirar als fills endavant", i ara, "viure més dignament". De fet, es mostra satisfeta de l'increment -"encara que sigui petit"- que recentment ha aprovat la Generalitat. Una mesura que el PSC considera "electoralista" perquè el govern de GIU l'ha tornat a aplicar, com fa quatre anys, a les portes de les eleccions.

Els 360 euros mensuals que ara cobren les vidues són totalment insuficients

Amb aquest suplement es pretén compensar les pensionistes per la pèrdua de capacitat econòmica generada per la diferència entre l'IPC de Catalunya i el de l'Estat. L'equip de Pasqual Maragall proposa anar molt més enllà i revisar les pensions de viduïtat des de la base, i no dependre així de suplementos puntuals, el mateix que proposa de fer amb la resta de pensions. Els jubilats espanyols cobren 200 euros mensuals menys que la mitjana europea, és a dir entre 614 i 400 euros, la vuitena posició del rànquing europeu. És important, doncs, incrementar les pensions contributives més baixes, oferir ajuts complementaris tant a les contributives com a les no contributives i a les de viduïtat inferiors al Salari Mínim Interprofessional.

Sense barreres pels discapacitats

El programa del Canvi pel que fa als discapacitats preveu:

- ▶ Eliminar les barreres arquitectòniques als carrers i centres públics en 4 anys.
- ▶ Garantir accés a la xarxa de transport públic pel 2006.
- ▶ Ampliar a un mínim de

- 20.000 persones l'atenció a domicili.
- ▶ Crear una finestreta única per a la informació i assignació de prestacions per a discapacitats i famílies.
- ▶ Assignar 100 euros al mes per fill fins als 18 anys.
- ▶ Garantir l'adaptació de pla-

- ces a tots els nivells escolars.
- ▶ Posar en marxa el pla d'accessibilitat de Catalunya.
- ▶ Fer plenament accessible al metro per l'any 2008.
- ▶ Elaborar un pla a 4 anys per complir la quota (2% de treballadors discapacitat a la Generalitat i Ajuntaments.

les dades

EL QUE NO S'HA FET

- ▶ Aprovar ajuts als pensionistes fora del període electoral
- ▶ Garantir que les vidues tinguin una pensió digna
- ▶ Universalitzar els serveis de telealarma
- ▶ Crear prou habitatges tutelats per a gent gran
- ▶ Suficients Centres de Dia per a gent gran
- ▶ Augmentar els ajuts familiars per als fills
- ▶ Evitar que Catalunya tingui el nivell més baix de serveis a domicili per a majors de 65 anys d'Espanya
- ▶ Les 7000 places de residència per a gent gran promeses per CIU
- ▶ Incrementar l'ajut per a les famílies amb un únic progenitor o amb rendes baixes
- ▶ Incloure el pare en el permís de maternitat
- ▶ Les 30.000 noves places promeses d'escola bressol

LES PROPOSTES DEL CANVI

- ▶ Revisar a fons el sistema de pensions, les contributives i les de viduïtat
- ▶ Fer 10.000 noves places de residència pública per a gent gran
- ▶ Fer 1000 places més d'habitatges tutelats d'oferta pública
- ▶ Crear 2000 noves places d'oferta pública en Centres de Dia en 4 anys
- ▶ Donar servei de telealarma d'atenció domiciliària a tothom que ho necessiti en quatre anys
- ▶ Triplificar els serveis a domicili per a majors de 65 anys en vuit anys
- ▶ Augmentar les pensions de viduïtat
- ▶ Assignació familiar per a cada fill de 600 euros l'any fins els 18 anys -progressiu- amb possibilitat de capitalitzar-ho els 3 primers anys
- ▶ Assignar un 25% més a les famílies amb un progenitor únic i un 50% més a les famílies amb pocs recursos o fills discapacitats
- ▶ Allargar 4 setmanes més el permís de maternitat en el cas d'un progenitor sol, o perquè l'agafi el pare
- ▶ Crear 30.000 noves places d'educació infantil en un període de cinc anys

Els Verds-Opció Verda donen suport al Canvi

La formació ecologista no presenta candidatura pròpia a les eleccions del 16-N

L'acord obre una col·laboració estable entre els socialistes i els verds com passa a Europa

El Partit dels Socialistes de Catalunya i Els Verds-Opció Verda han arribat a un acord electoral de cara a les eleccions al Parlament de Catalunya del 16 de novembre. La formació verda ha decidit donar suport a Pasqual Maragall per garantir l'assumpció de plantejaments ecologistes, ambientalistes i sostenibles per part del projecte polític progressista que té més possibilitats de desenvolupar-los des del govern de Catalunya.

Els Verds-Opció Verda renuncien a presentar-se a les eleccions per no contribuir a la dispersió del vot progressista i consideren que la qüestió fonamental que es dilucidarà en aquestes eleccions és el canvi polític a Catalunya. "Un canvi indispensable per posar fi a 23 anys de la dreta catalana que ha desenvolupat polítiques

contràries a la cohesió social, l'equilibri territorial i la sostenibilitat", segons remarca l'acord que subscriuen els dos partits.

El PSC es compromet a incorporar al seu programa legislatiu i de govern mesures que, entre d'altres aspectes, impulsin una nova cultura de l'ai-

Joan Oms, president de Els Verds-Opció Verda. A la dreta, el moment en el qual Oms i el primer secretari del PSC, Josep Montilla, van signar l'acord entre les dues formacions polítiques

gua, l'estalvi energètic, les energies netes i renovables, el reequilibri territorial, l'educació ambiental i el foment, a través d'una redistribució d'impostos, de comportaments responsables respecte al medi ambient. L'acord preveu la participació de representants d'Els Verds-Opció Verda i d'altres organitzacions, persones i sectors que s'hi afegeixin a l'hora de definir i desenvolupar aquestes polítiques.

El president de Els Verds-Opció Verda, Joan Oms, entén que aquest acord té un doble sentit

positiu: "de cara a les eleccions del 16 de novembre, el suport dels Verds té la virtut de sumar per l'opció de canvi que representa Pasqual Maragall, però també de cara al futur perquè obre una etapa de col·laboració entre l'espai verd i l'espai socialista que tenen relacions positives a tot Europa".

Es tracta, segons Oms, d'un acord "quatre vegades útil: útil perquè suma en favor del canvi, útil perquè suma per una opció de progrés, útil perquè suma per una opció socialista, i útil perquè suma per una opció verda".

Els Verds-Opció Verda subscriuen aquest acord amb el PSC però, segons subratlla el seu president, pensen continuar treballant

per a la unificació de l'espai polític verd a Catalunya.

Joan Oms és professor d'institut de secundària des de fa 20 anys. Com a regidor de l'Ajuntament de L'Hospitalet entre 1995 i 1999, va impulsar el desenvolupament de l'Agenda 21 en favor de la sostenibilitat i diverses mesures en el terreny dels drets socials bàsics. Ha estat membre del Consell Comarcal del Barcelonès amb especial dedicació als temes ecològics i socials.

L'acord entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Els Verds-Opció Verda, el van subscriure dimarts passat el mateix Joan Oms i el primer secretari del PSC, Josep Montilla.

Maragall descarta acords amb CiU

El candidat que, segons els pronòstics té més probabilitats de ser el nou president de la Generalitat, Pasqual Maragall, no veu cap possibilitat d'acord amb CiU per governar Catalunya. Ni després de les eleccions catalanes del proper 16 de novembre, ni després de les eleccions generals del mes de març. Pel líder del PSC, el Canvi no és compatible amb CiU i ho ha volgut deixar clar els darrers dies. Ho va dir el mateix dissenyador a Vielha amb la mateixa contundència amb pocs dies abans havia afirmat a Barcelona: "Governaré sense refugiar-me en pactes, ho faré sota la meua pròpia responsabilitat".

El PSC explica el seu programa social

Maragall i la resta de caps de llista i candidats socialistes han desplegat ja bona part de les propostes que vol aplicar el "govern del Canvi". Maragall manté el focus de la precampanya en les qüestions que considera més interessants pels ciutadans. "El nostre programa és el programa social de Catalunya, de la vida de cada dia, de l'escola, dels barris, de la sanitat, de l'habitatge. Altres programes podran ser més nacionalistes, més independentistes, més verds o blaus però el nostre és el programa social de Catalunya". Aquesta és la idea que Pasqual Maragall repeteix per tot el territori a mesura que s'acosta la cita electoral.

Mentrestant, a quatre setmanes de les eleccions, l'aspirant de Convergència i Unió, Artur Mas, i la resta de dirigents de la seva formació han començat a reforçar el missatge destinat a evitar fugides de vot. Un exemple molt clar va ser l'acte que van celebrar al Palau de Fires de Girona, l'últim dissenyador a nit. Mas va fer una intervenció molt directament adreçada a intentar retenir el suport d'aquells que fins ara han votat CiU i que, segons el mateix va reconèixer, ara tenen "altres temptacions".

El PSC vol millorar l'atenció del metge de capçalera

Pasqual Maragall en una visita a l'Hospital de Bellvitge.

Garantir l'atenció del metge de capçalera en 24 hores i amb un temps de visita suficient assignant més recursos per als Centres d'Assistència Primària. Aquest és un dels compromisos anunciats per Pasqual Maragall pel que fa a la sanitat pública catalana. "Si al conseller Pomès no li surten els números, a nosaltres sí. És una qüestió de prioritats", va dir el candidat del PSC en una visita a l'Hospital de Bellvitge, a L'Hospitalet de Llobregat.

Els plans del Govern del Canvi per la sanitat contemplen augmen-

tar la carrera de serveis, incorporant prestacions dentals gratuïtes per a nens de 6 a 14 anys. En la línia de lluitar contra les llistes d'espera, el PSC pensa posar en marxa unitats de diagnòstic ràpid per als casos urgents per evitar les demores en la realització de proves i estudis. En intervencions quirúrgiques de cataractes, hèrniies, pròtesis de genoll i malucs, entre d'altres, l'objectiu és que l'espera no superi mai els 6 mesos. Amb aquestes i altres mesures, Maragall vol "retornar la moral als professionals de la sanitat i la confiança als ciutadans".

L'Euroregió del Pirineu s'estrena a Vielha

Alcaldes, diputats i dirigents polítics de les regions franceses d'Aquitània, Llenguadoc-Rosselló, i Midi-Pyrénées, del Partit Socialdemòcrata d'Andorra i Unitat d'Aran, a més de representants socialistes de Catalunya,

d'Aragó i de Navarra, es van reunir a Vielha sota el lema "Pirineus: nous temps, noves idees". La jornada va comptar amb la intervenció de Pasqual Maragall i del cap de llista del PSC per Lleida, Jordi Carbonell (a la dreta de la foto). El líder del PSC va defensar el concepte d'euroregió i la necessitat de potenciar les relacions i la cooperació transfrontereres davant el model d'Aznar, el PP i el seu Govern "que sempre han buscat adversaris i divisions".

Lluís Miquel Pérez es compromet amb els treballadors de la petroquímica

El cap de llista del PSC per Tarragona, Lluís Miquel Pérez i el diputat Miquel Barceló, responsable d'Universitats, Indústria i Recerca del govern alternatiu del PSC van mantenir la setmana passada una reunió amb els representants dels treballadors a les principals empreses del complex petroquímic, del qual depenen les economies domèstiques de 30.000 famílies del Camp de Tarragona. Durant la reunió, els candidats van explicar als representats sindicals la posició del PSC-Ciutadans pel Canvi favorable a incrementar les mesures de seguretat en el complex industrial tarragonès, pel damunt del que està previst en l'actual Pla Director impulsat pel Partit Popular i Convergència i Unió des dels governs central, autonòmic i municipal de Tarragona. Tant en el terreny laboral com en el de la seguretat en el

treball, un dels problemes més greus que pateixen els treballadors de la petroquímica tarragonina és la multiplicitat de subcontractacions existents.

El doble de cultura

El PSC hi dedicarà 325 milions d'euros

Pasqual Maragall presenta les propostes de Cultura davant representants del món de les arts i promet acabar amb la "burocratització i l'endogàmia" de l'actual panorama cultural.

Unes vuit-centes personalitats del món de la cultura van acostar-se a fer "una mica de companyia" a Pasqual Maragall, segons les paraules del director teatral Lluís Pasqual en la presentació del programa del Canvi per la cultura. Personatges com Javier Cercas, Joan Manuel Serrat, Colita, Loquillo, Maite Martín o Teresa Gimpera es van acostar al Mercat de les Flors de Barcelona on Maragall va presentar les seves propostes del canvi cultural. I el primer canvi que marca el programa és el del pressupost, que doblarà l'actual.

A més del suport al Canvi, els representants del món de les arts catalanes es van acostar a l'acte per demanar-li a Maragall, a través d'un manifest, un compromís

ferm amb la cultura. L'actor Enric Majó va llegir el manifest reclamat a l'equip del Canvi que, entre d'altres aspectes insta el PSC a garantir des d'un futur govern "l'autonomia de la cultura respecte dels poders polítics". Maragall va respondre immediatament a aquest repte amb el compromís d'acabar amb "el dirigisme, la burocratització, l'endogàmia i la repartidora dels nostres" en què, segons va dir, el govern de CiU ha convertit la política cultural.

Javier Cercas, l'autor de *Soldats de Salamina*, va pujar a l'escenari i va afirmar que el canvi a Catalunya és "indispensable" per "higiene democràtica", i va definir l'actual moment, com "una situació d'emergència". Lluís Pasqual coincideix que el canvi és urgent, ja que "per a la dreta, la gent com més burra, millor".

La de Ginesa Ortega va ser una de les actuacions de l'acte que va reunir els artistes que volen el Canvi

Foto: PEPA ALVAREZ

A Pasqual Maragall, en demanda d'un compromís per la cultura

Extracte del manifest fet públic al Mercat de les Flors de Barcelona, el 13 d'octubre passat.

- 1 Cal preservar l'autonomia de la cultura respecte dels poders polítics i econòmics. L'autonomia és una fita essencial en el combat permanent, sense final, per a la llibertat, per a l'emancipació de la humanitat.
- 2 Hi ha d'haver diàleg i entesa amb els diversos agents de la cultura, recuperant l'esperit del 'pacte cultural' de 1985 i promovent ara la creació d'un Consell de

la Cultura i de les Arts, que estableixi objectius estratègics compartits i garanteixi unes regles de joc rigoroses i transparents.

- 3 És una condició elemental que, almenys, es doblí l'actual pressupost de la conselleria de Cultura.
- 4 La cultura ha de situar-se en el terreny central de l'obra de govern de la Generalitat.
- 5 Cal una política cultural que mereixi l'adjectiu de 'nacional', a tot el territori, que estableixi xarxes nacionals d'equipaments culturals, sense un concepte de

centralitat nacional que no passi només per Barcelona.

- 6 Una de les apostes bàsiques ha de ser la creació, la innovació i l'educació artística, aquesta tant pel que fa a l'ensenyament especialitzat com obligatori.
- 7 Coordinar i concertar amb els grans mitjans de comunicació els objectius de consens de les polítiques culturals.
- 8 La política lingüística ha de ser una aposta central, amb un ampli compromís social que generi una nova onada a favor del català.

- 9 La cultura catalana ha de tenir projecció internacional des d'una regió europea que completi l'arc occidental de la Mediterrània i que pot arribar a ser una plataforma de pes en la xarxa europea i mundial de producció i del coneixement.

- 10 Cal fer del Fòrum Universal de les Cultures del 2004, un espai de diàleg, de debat, de reflexió i d'iniciativa per un món diferent.

Et demanem Pasqual Maragall el teu compromís amb aquesta concepció de la cultura i amb les propostes bàsiques d'aquest programa que hem contribuït a perfilar.

1000 raons pel canvi: intel·lectuals i artistes

Lluís Pasqual

"Perquè fa 25 anys que ens governen les dretes que ens volen ignorants, 'caguncony', i perquè el canvi el faci Pasqual Maragall que és intel·ligent"

Josep Mas "Kitflus"

"Perquè ens han usurpat massa drets massa temps"

Colita

"Cal un canvi per no caure morta de tant d'avoriment"

Moncho

"Raons? Moltes, moltes, moltes... i més i tot"

Quico Pi de la Serra

"Una raó? La pregunta ofèn: a hores d'ara, ja és una qüestió hormonal"

Carles Flavià

"Perquè ja n'hi ha prou de la cultura de la xiruca"

Javier Cercas

"Perquè és indispensable. Per higiene democràtica"

Canvi per Cata

Manuela de Madre
Número 2 de la llista per Barcelona

"CiU sap que perd les eleccions"

Va acceptar el repte personal de fer tàndem amb Pasqual Maragall com a número 2 de la candidatura de Barcelona i porta ja dies explicant les propostes del PSC per diverses ciutats de Catalunya. Manuela de Madre és fidel a ella mateixa i a la seva manera d'entendre la política: compromís ferm i paraula clara.

DIDAC BOZA

—Diu vostè que no pensa deixar-ne passar ni una en aquesta campanya. Per què aquest posíus?

—Perquè hi ha coses davant les quals no es pot callar, i observo amb una certa perplexitat, el que s'està fent i el que s'està dient des de Convergència i Unió i, especialment les que diu i fa el seu candidat, Artur Mas.

—Per exemple?

—Afirmacions tant preocupants com les dels senyors Mas i Duran Lleida, quan diuen que si només creix la natalitat en les famílies que han vingut a Catalunya, es produiria la desnaturalització del país. Què vol dir això? Primer, vol dir que en 23 anys no han fet res i després, vol dir que per a ells les famílies hem de ser d'una manera molt determinada i molt sectària. Fa vergonya sentir això en boca de representants d'un govern que fa quatre anys va prometre 30.000 places d'escola bressol i ara repleta la promesa no complida. No és com per quedar-se callada.

—O sigui que pensa estar molt activa en aquesta campanya?

—Penso, efectivament, estar en la línia calenta d'aquesta campanya electoral i dedicar-m'hi a fons. Fa ja algunes setmanes que s'ha obert el període preelectoral i que

estic voltant per les ciutats i pel territori del país, però fa molt més temps que el senyor Artur Mas està en campanya; molts mesos que està usant i abusant del seu càrrec i dels diners públics en el seu profit sense cap escrúpul.

"Es preocupen per la 'desnaturalització del país' però en 23 anys de govern no han fet res per fomentar la natalitat"

—Abans d'unes eleccions, normalment, el que està al govern ha de dedicar un temps a explicar l'obra feta

—Ja, però quina és l'obra feta del senyor Artur Mas? Ens està fent promeses, com la de les guarderies, que són ja repetides i conegudes. I el que més crida l'atenció de la seva campanya no és això, el que més crida l'atenció és el mal estil, la demagogia i la poca credibilitat. Perquè cal recordar que Catalunya té una inversió en polítiques de benestar més baixa que la mitjana espanyola i la manca d'equipaments i de serveis públics fan que les parelles s'ho pensin molt a l'hora de tenir fills. Convergència i

Unió ha tingut 23 anys per ajudar i no ho han fet.

—Però Mas ha presentat aquests dies mesures concretes en favor de la família

—El que ha fet ha estat anunciar xecs, una paraula que suggereix negoci o compra. Per a Artur Mas tot són xecs: Les ajudes per lactància, pels naixements, per les famílies nombroses, per a parts múltiples, per l'adopció d'un infant. Això són propines que estan molt per sota dels nostres compromisos i que, més aviat, el que intenten és cobrir l'expedient en política social. Així no resol el problema de la natalitat ni es dona tranquil·litat a les famílies de Catalunya.

"Mas és de la meua edat però no és representatiu d'una generació compromesa en la lluita per les llibertats, com la meua"

—Vol dir que la gent està amoïnada?

—Fins ara la gent de la meua generació i més gran que jo hem tingut la sensació que els nostres fills podrien viure millor que nosal-

tres. Ara ens temem que això podria no ser així.

—I això es pot resoldre des de la Generalitat?

—Afrontar-ho ha de ser la primera obligació política de qualsevol govern. Aplicar mesures que garanteixin uns nivells acceptables de cohesió social, una educació pública de qualitat, un servei de salut digne, uns barris segurs a les nostres ciutats. Això és el que podem fer nosaltres per donar tranquil·litat a les famílies catalanes.

—No havíem quedat que els discursos sobre la protecció de família eren tradició de la dreta?

—La dreta no ha cregut mai en la família. La dreta utilitza la família. Si és veritat que promoció la família, la seva. A Catalunya tenim exemples d'això. Fins i tot son capaçs, frívolament, de reunir la seva pròpia família i fer-la servir com a decorat per a fer una declaració als mitjans. Em sembla obscè.

—Què pensa del canvi generacional que proclama Artur Mas?

—El senyor Mas és de la meua edat. Jo sóc un any més gran que ell però, evidentment, Artur Mas no és representatiu d'una generació com la meua.

—Per què?

—Perquè la meua és una generació compromesa, una generació de gent treballadora, de gent que ha lluitat pel catalanisme, per les

llibertats, que s'ha fet en el compromís polític, universitari, veïnal o sindical. Artur Mas, és el candidat prefabricat amb diners i apartir del poder.

"Estic segura que ara Jordi Pujol no deu estar gaire satisfet d'haver escollit Artur Mas"

—Va ser un polític de tanta experiència com Jordi Pujol qui el va triar

—Sí, però estic segura que el senyor Pujol, a aquestes alçades, no deu estar gaire satisfet de la seva elecció.

—Per què ho diu?

—Perquè a Convergència saben que Mas perd les eleccions. El mateix Mas ho sap, però va a per totes. Té a la seva disposició tot el poder polític del Govern de la Generalitat de Catalunya i això inclou tots els diners públics que la seva campanya està costant a tots els catalans i les catalanes. Però no li serviran de res aquests intents a la desesperada. El 16 de novembre, la majoria de catalans haurà expressat el seu suport a Pasqual Maragall.

gent amb cara i ulls

candidats del PSC-Ciutadans pel Canvi per Barcelona

Josep Mª Vallès

Nascut a Barcelona el 1940. Doctor en Dret, Ciències Polítiques i Sociologia. Fou rector de la Universitat Autònoma de Barcelona (1990-1994). Diputat al Parlament de Catalunya des del 1999. Participa a l'Assamblea de Catalunya i al Congrés de Cultura Catalana. És membre de Ciutadans pel Canvi.

Antoni Castell

Doctor en Ciències Econòmiques i Empresariales. Secretari d'Economia del PSC. Catedràtic d'Hisenda Pública a la Universitat de Barcelona. La seva activitat investigadora es centra en federalisme fiscal, economia de l'Estat del benestar i distribució territorial de la renda.

Carme Valls

Nascuda el 1945. Llicenciada en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Barcelona. S'ha dedicat a l'assistència en medicina interna i endocrinologia. És autora de llibres i articles especialitzats en dona, salut i treball. Ha publicat "Dones i homes: salut i diferències" (1994).

Higiñi Clotas

Nascut a Barcelona el 1947. Ha cursat estudis a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB). Membre fundador del PSC, és membre de la Comissió Executiva del Partit dels Socialistes de Catalunya i del Comitè Federal del PSOE. Diputat al Parlament de Catalunya des del 1980.

Ernest Maragall

Va néixer a Barcelona el 1943. És economista i analista informàtic. Ha estat regidor de l'Ajuntament de Barcelona entre 1995 i 2003 i un dels principals impulsors de la Carta Municipal de la Ciutat. És secretari de la Conferència Nacional del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Carme Figueras

Nascuda a Molins de Rei el 12 de juliol de 1955. Diplomada en Ciències Físiques per la Universitat de Barcelona. Diputada al Congrés del 1993 al 1995. Diputada al Parlament de Catalunya des del 1999. És regidora de l'Ajuntament de Molins de Rei des del 1983.

AGENDA

del 19 al 26 d'octubre

Dilluns 20

20:00 h.

Llibre de J. Nadal

Sta. Coloma de Farners
Presentació del llibre "Catalunya.
Catalanisme i Socialisme."

Dimarts 21

19:00 h

Infraestructures Terres de l'Ebre

Tortosa

Presentació del Programa d'Infraestructures per a les Terres de l'Ebre a la Cambra de Comerç de Tortosa, amb els candidats Manel Nadal i Joan Sabaté.

Xerrada a Lleida

Jordi Carbonell, candidat per Lleida, parlarà amb l'Executiva de Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya

20:00 h

Acte a Lloret de Mar

Manuela de Madre i Joaquim Nadal seran a la Casa de Cultura de Lloret per parlar amb els assistents.

19:30 h

Presentació llibre de Pasqual Maragall

Barcelona

Pasqual Maragall presenta el seu llibre "El canvi que Catalunya necessita", que recull les seves propostes i articles.

Dimecres 22

17:30 h.

Benar popular

Sant Feliu de Guixols

Al Centre Cívic Vilartagues amb Joaquim Nadal i Manuela de Madre. A les 20:00h, seran a Palamós.

10:00 h.

Lluís M. Pérez a Valls

La "Roda del Canvi" arriba a Valls. Hi serà també la candidata Núria Segú.

Dijous 23

18:00 h.

Terres de l'Ebre

Reunió amb l'Associació d'Empresaris de les Terres de l'Ebre.

11:30 h.

Tarragona

La "Roda del Canvi" arriba a Tarragona, amb Lluís Miquel Pérez i la candidata Teresa Carrera.

12:00 h.

Compromís amb els periodistes

Barcelona

Al CCCB, un col·lectiu de periodistes exposen a Pasqual Maragall el compromís que demanen a la candidatura del Canvi. Moderat per Salvador Alsius.

Divendres 24

Municipàlia

Lleida

En aquesta fira dedicada al món municipal, Pasqual Maragall es trobarà amb regidors i alcaldes de tot Catalunya.

21:00 h.

Sopar amb empresaris

Lleida

Al Restaurant Finca Prats de Lleida, amb Pasqual Maragall.

L'equip de la veritat

L'equip de la veritat és un grup de treball que analitza l'actuació política i els missatges electorals per contrastar-los amb la realitat

MAS INTENTA UTILITZAR LA GENT GRAN

L'acte destinat a la gent gran que fa alguns dies va organitzar l'actual govern de la Generalitat al Palau Sant Jordi de Barcelona va aixecar una polèmica notable per la utilització política d'aquest col·lectiu en una cerimònia feta a major glòria del candidat de CiU, Artur Mas, i que va costar 600.000 € (uns 100 milions de pessetes). Si contrastem aquesta operació propagandística amb els fets del Govern en suport a les persones grans i en política de família, la glòria es converteix, més aviat, en pena. Les dades demostren que, independentment de les accions de propaganda, els serveis que presta el Govern actual a les persones grans estan per sota del que es fa a altres comunitats de l'Estat.

LA VERITAT ÉS:

El Govern al qual pertany Artur Mas únicament es recorda de la gent gran cada 4 anys, com ho demostra el fet que Catalunya es trobi avui a la cua de les comunitats autònomes en atenció a les persones grans:

LES DADES:

Servei Públic de teleassistència. Comparació entre CC.AA.

	Usuaris	% de persones grans assistides
Andalusia	16.135	1,55%
Madrid	4.604	0,61%
Catalunya	6.105	0,57%

Dades: IMSERSO (gener 2001)

Servei Públic d'ajut a Domicili. Comparació entre CC.AA.

	Usuaris	% de persones grans assistides
Andalusia	21.191	2,04%
Madrid	14.240	1,89%
Catalunya	13.898	1,30%

Dades: IMSERSO (gener 2001)

Catalunya és la comunitat autònoma amb més persones de més de 65 anys (1.070.370 l'any 2001), per davant de Madrid (754.588) i Andalusia (1.040.072), però està per darrere d'aquestes dues comunitats en serveis d'atenció a domicili i aparells de teleassistència que permeten que la gent gran pugui viure a casa seva amb bona atenció i amb seguretat.

Font:

<http://www.imsersomayores.csic.es/estadisticas/informacion/informe2002/index.html#vol1>

Com veiem en els dos casos Catalunya té un índex de cobertura inferior.

EL QUE FARÀ MARAGALL:

- Tripliar el nombre de persones que reben ajut a domicili.
- Que totes les persones grans que ho necessitin tinguin servei de teleassistència
- Crear 10.000 places d'oferta pública de residències per gent gran.
- Revisar les pensions més baixes especialment les no contributives i les de viduïtat.

les teves opinions

Fes-nos arribar les teves opinions a través del correu electrònic info@zetnia.info

► Hola Pasqual, ara que baixen les temperatures, tinc por perquè sé que el meu nen fa classe en barracons, i no hi funciona bé ni l'aire, ni la calefacció. Des de que ha d'estudiar en un barracot, el meu nen no es pren tan seriosament l'escola. A veure si ho canvies d'una vegada!

Pepita, Palafròls.

► Estic fart de veure americanades al cinema. Bones pel·lícules catalanes i espan-

yoles no aguanten ni una setmana en cartell, i en canvi, algunes pel·lícules americanes que no valen res, omplen pantalles i pantalles. Si seguim així, acabarem col·litzats per l'oncle Tom. Maragall, si hi ha un canvi, espero que et recordis dels que treballem en el món de la cultura i l'entreteniment.

Beto C., Manlleu.

► Jo ja soc àvia, i no li demano que m'arregli la meua pensió, Sr. Maragall.

Només li demano que faci el possible i l'impossible perquè els meus nets tinguin un món una mica més fàcil que els meus fills: un està a l'atur, l'altre, té un contracte de vergonya. Faci alguna cosa, que això no s'aguanta.

Magda, Maçanet.

► Tinc la mare a casa i no pot valdre's per si sola. Aconseguir plaça a un centre de dia aquí al Camp de Tarragona és impossible. Només demano poder disposar dels mateixos serveis que a altres punts

de Catalunya i confio en que el PSC sigui més sensible. Bé paguem igual que la resta, no?

Manolo, Ribes de Freser.

► Tinc 30 anys i em veig obligada a seguir compartint pis, com a l'època de la universitat, sola no puc afrontar les despeses. Tinc contracte temporal, voldria tenir un fill però quan em quedé embarassada em fan fora, com a una companya que li van fer el mateix. Així no es pot viure. Ni tenir fills.

Silvia, Barcelona.

Diari de campanya online

Miquel Iceta descriu el dia a dia fins el 16-N a www.iceta.org

A bans s'escribien en paper, però a l'era d'Internet, els diaris personals cada cop s'escriuen més en format web.

Des del mes d'agost, Miquel Iceta, director de campanya de Pasqual Maragall per a les eleccions del 16-N, escriu a Internet el seu propi diari. Aprofita un moment de tranquil·litat, normalment a la nit, per assegurar-se a l'ordinador i reflexionar sobre el que ha passat durant el dia. Despatxa elogis i reparteix llenya quan convé, però també fa referència a

articles, converses o notícies que enriqueixen el seu discurs i de passada donen arguments i punts de vista a tot aquell interessat en política.

Per això, el seu diari és una eina útil per seguir el que està passant, per aprofundir en allò que els diaris no publiquen, per manca d'espai o per complexitat del tema.

A jutjar pel nombre d'imitadors que li han sortit, el diari de Miquel Iceta deu ser molt llegit. El trobareu. L'autèntic, a www.iceta.org. També el podeu rebre directament al vostre email.

Jaume Boix Angelats entrevista Juan Echanove

"L'Echanove", li diuen per aquí, i aquesta designació cognominal, que expressa familiaritat i franquesa, és la prova que Juan Echanove, a més d'admirat, és estimat.

L'actor madrileny, com fa amb tot allò que estrena, ha portat a Catalunya el seu últim muntatge, *El precio*, d'Arthur Miller. Al festival 'Temporada Alta' de Girona, va tenir un èxit espectacular. Ara estarà fins el 9 de novembre al Romea, i també ho serà.

—Ens agrada tenir-lo a casa, ja ho veu.
—Sí, sí, és una cosa que es nota i s'agraeix. Des de fa 12 anys, quan vaig dur a Barcelona la meua primera obra, va començar una relació molt bona amb la gent d'aquí. He fet bons amics, el teatre s'omple. Esperem que duri molt.

—I ens porta un Miller, autor que, com deu saber, és quasi ignorat en llengua catalana.

—Ho sé. Poc traduït i quasi descatalogat, com passa amb tants altres grans autors, dels quals és difícil trobar textos. *El precio* és una obra que vaig veure quan començava a estudiar teatre i des de llavors havia volgut fer. Un gran text sobre les relacions familiars i, més que familiars, universals.

"Necessitem un despertador que ens desvetlli i això ho farà la victòria de Pasqual Maragall"

—El *precio* durarà un mes... de moment, ¿no?

—Bé, això espero. El teatre Romea té la gran virtut de ser un teatre privat que funciona com un de públic, vull dir que per més èxit que tinguis, té una programació que ha de complir i no pot prorrogar i em sembla molt bé. Ara: si funciona, d'aquí a un any tornarem. L'altre dia Pasqual Maragall va venir a veure'm al camerino i em deia, amb aquella veu, "Juan, esta obra debes traerla de nuevo". "Dentro de un año, cuando seas presidente", li

vaig respondre. No pot fallar. Ho esperem molts.

—I no només a Catalunya, oi?

—Sí. El canvi l'esperem a tot Espanya, l'esperem especialment a Madrid i sabem que ha de començar per Catalunya perquè Maragall és qui millor l'encarna.

"El canvi polític, com la gran cuina, vindrà de Catalunya"

Igual com ha passat amb la gran cuina, que Catalunya ens ha obert la porta del món, el canvi polític ha de venir de Catalunya. ¿Sap què necessitem?

—¿Ho sap vostè?

—Necessitem un despertador. Un despertador que ens desvetlli. Em costa encara entendre com és possible que després de tantes mobilitzacions, contra el Prestige, contra la guerra, després de tot el que passa, de com governa el PP, de com van les coses, em costa entendre que hi hagi aquesta espècie de conformisme, de resignació. No. Necessitem un despertador, despertar-nos.

—El món de la cultura, quin canvi necessita?

—Necessita una revolució. Aquí el que hem de fer és una revolució cultural, perquè durant tots aquests anys hem hagut

de fer la transició i el canvi polític i econòmic, però el cultural no s'ha fet i en els darrers anys, a més, s'ha reculat.

"Tinc la gran esperança que el canvi a Catalunya obrirà les portes al canvi a tot Espanya"

—En cinema i teatre, per exemple.

—És evident. L'activitat industrial en el cine i el teatre té dos vessants: la part de negoci de l'entreteniment i la part cultural. És aquesta segona la que s'oblida. El que cal és fer una política cultural de col·laboració real i profunda entre el sector públic i el sector privat perquè la cultura, no ho oblidéssim, és un dret, i com

més accés a la cultura, major coneixement i per tant, més llibertat. Als responsables polítics jo els demano que no parlin tant d'economia i parlin més de cultura.

—¿Creu que la victòria de Maragall serà aquest despertador que reclama?

—No en tinc cap dubte. És ben clar. Maragall i el PSC amb el concurs d'altres forces de l'esquerra que formin un govern de progrés a Catalunya poden i faran el canvi. Si a més tenim la sort que l'esquerra governi a Madrid, aleshores s'obririen clarament les portes de la victòria i del canvi a les generals del 2004. ¿Això és ser molt optimista? Jo el que estic és esperançat. Tinc una gran esperança, sé que molts estem esperant que soni aquest despertador. I els atacs tan furibunds que el PP des del govern i de tot arreu està enviant contra Maragall són la prova que ells també saben que el canvi és molt a prop. ●

Un actor valorat, prestigiós i popular. I compromès. No és dels que viu tancat a la bombolla sinó dels que s'implica per obtenir més justícia, més cultura, més llibertat. Dels que vol el canvi.

Biel Mesquida

Cap a Can Vi

Estimat Lector de tots els sexes de l'esperit: Alexandre Febrer era reconegut dins la cultura catalana de Mallorca com un patriarcat agitador de les lletres puer senilis. Quan li demanaren si volia escriure un article de tema lliure per a la campanya de Maragall va dir sí, de cop, en sec. Com també havia dit que sí al fet de presentar Carod Rovira, que feia una conferència a l'Obra Cultural Balear de Palma. Durant els anys de la dictadura franquista n'havia hagut de fer de manifestants de totes classes i pensava que, amb uns anys de democràcia, aquells sistemes de trinxera i urgència haurien desaparegut. Emperò ara, amb aquella lucidesa i coratge que et dóna saber que cada dia lluites contra la mort, tornava a participar en trinxeres de lluita diverses dins les esquerres, perquè creia que habitam dins temps de resistència. Ell, que no solia conversar amb polítics, havia assistit a reunions, converses i conferències, per manifestar-se en viu i en directe amb aquells governants que podien escoltar els seus interrogants, les seves crítiques, els seus somnis. Les dretes era un gènere que no tocava. Si Alexandre Febrer sabés que et cont totes aquestes coses segur que em pegaria una llosca amable i em diria que no tenc aptituds per al retrat de personatges. I afegiria: «Digues-li, al Maragall, que això de l'euroregió amb els antics països de la Confederació Catalanoaragonesa és Can Vi del bo, que record aquella reunió a Ca l'Ardiaca amb l'Iglesias i l'Antich i tot d'amics de la saviesa —na Maria del Mar Bonet feta valenta dona— de totes les terres de cultura catalana, on els contàrem els nostres problemes i els de nostra llengua, i això és Can Vi de veres. Digues-li, al Maragall amador de la poesia, si recorda aquella escena de pel·lícula de Fellini: Palma, els jardins del poeta Joan Alcover amb el faune i el brollador, la meua veu que es posa a dir La Relíquica i els flocs de neu que cauen lents damunt tots nosaltres. També és Can Vi aquesta imatge. Can Vi amb mil i un canvis just assaquines.

Biel Mesquida és escriptor i artista

www.maragall.org